

jezik častno mesto, nemško knjigo odzivamo, kjer jo le moremo in jo nameščamo s slovensko, n. pr. koledarje. Mnogo še treba, a ne izgubimo zaupanja v Boga, sami vase in v narodovo bodočnost! Ne bode nas strla nobena sila, saj je duh neumrljiv.

Nikar ne pozabimo, da ima slovstvo za naš narod prevažno nalogo, da nas namreč obvaruje tujstva. Pravo narodno slovstvo, ki prodira v poslednje sloje narodove, to nas bode delalo močne in nepremagljive. Ne bodimo malosrčni, bodimo pa bolj idejalnega mišljenja! Tudi poročevalec — dasi ga žalosti skromna žetev na slovenskem slovstvenem polju — ne obupuje, ampak trdno verujoč v boljšo prihodnost budi pravo zavest in kliče na delo.

Dandanes je dōba časopisov in koledarjev. Vidi se, da živimo v sedanjosti, da mislimo najprej sami nase. Poleg tega kažemo vedno ljubezen do mladeži. Kako radi, kako raznovrstno delamo zanj! Uglabljam se tudi v spoznavanje svojega milega jezika. Pisatelja za pisateljem obdelujejo naši jezikoslovci in nam luščijo jedro jezikovo iz starajočih se spomenikov. I to je dobro, potrebno. Ne obupajmo, saj nad oblaki je še vedno — svetlo solnce!

»Angeljček« otrokom učitelj in prijatelj. Izdal Anton Kržič. VI. zvezek. V Ljubljani, 1891. — Tiskala »Katoliška Tiskarna«. Dobiva se v »Kat. Bukvarni« v Ljubljani. 8°. Str. 48. Cena 12 kr. — Zopet delce za mladino! Po nekolicem prestanku hiti že šestič »Angeljček« med slovensko mladino, poln lepih nauk, zabave in tudi v ličnem oblačilu. Tako je spodobno za »Angeljčka«. — O kakovosti vsebine nam ni treba govoriti, ker je taka, kakor v prejšnjih zvezkih. Poleg izvirnih sestavkov je tudi nekoliko povzetega iz dobrih tujih spisov. Sličice so sicer preproste, a za mladi ukus primerne. Ne čudimo se, ako slišimo o velikih uspehih dosedanjih zvezkov »Angeljčka«. Mislimo pa vendar, da ne kaže držati se vedno istega reda, kakor delajo časopisi. Le mnogo razlike, la bode »Angeljček« vedno nov, vedno zanimiv in da bode vselej iznenadil mlade svoje prijatelje!

»60 malih povestij« za otroke. Poleg italijanskega izvirnika spisal Janko Leban, nadučitelj v Begunjah pri Cerknici. V Ljubljani, 1891. Založil Janez Giontini. Tiskarna R. Miliceva. 8°. Str. 44. Cena 16 kr., po pošti 18 kr. — Izvirnik temu delcu je zato izbran dobro, ker so povestice jako primerne otroškemu umu. Tudi so prirejene v lepem, čistem jeziku, česar ne nahajamo v vseh enakih knjigah. Prav je, da se že otroci navadijo pravilnega jezika. Le tu pa tam je kaj manj umevnega za prvo mladost in treba je, da učitelj ali stariši malo pomagajo; taka vaja bode prekoristna za malčka. — Želeli bi pač, da bi se v nekaterih povesticah manj poudarjal dobiček dobrega dejanja, bolj pa njegova нравna vrednost. Dobrega dejanja ne smemo storiti najprej zaradi dobička in ne opuščati slabega zaradi škode, marveč zato, ker je tako volja božja, ker ima dobro delo ceno samo na sebi, tudi ne gledé na dobiček. Naj prečita kdor-

koli »Opoldansko zvonjenje«, takoj se mu bode vrnila ta misel. To zvonjenje razveseljuje tiste otroke, ki gredó opoldne domov in jih spominja med potoma starišev in južine: a zakaj bi se otroci ne spominjali v molitvi Gospodovega včlovečenja in zakaj bi povestica pod omenjenim naslovom tega ne omenjala?

Zato lahko rečemo: Kakor hoče »Angeljček« učiti in blažiti otroka na odločno in krepko verski podlagi, ogiba se ta knjižica preveč te strani, tega momenta v vzgoji. — Knjižica je za svoj namen — med drugimi — vendar le dobra, a kritike dolžnost je, opozarjati še na kaj drugega, kakor na slovniške oblike.

»Delavsko vprašanje.« Okrožnica svetega Očeta Leona XIII. Preložil Andrej Kalan, vrednik »Domoljuba«. V Ljubljani, 1891. Samozaložba. Tisk »Katoliške Tiskarne«. 8°. Str. 54. Cena 10 kr. — Prav je, da se je posebej natisnila zgodovinsko pomenljiva okrožnica svetega očeta z dné 17. maja 1891. l. in še bolj prav bi bilo, da bi se razširila na razne strani, da bi se o njej razgovarjali, razpravljali jo in njenih zlatih nauk se navzemali delavci in delodajalci. O vsebini te knjižice bi mogli tukaj pisati jako obširno, a kritika naša ne sodi, kjer uči najvišja cerkvena učilna oblast. O prevodu pa rečemo, da je prav umeven; ni namreč lahko prevajati točno in vendar umevno krasne, tehtne, jako jedrnate in vendar govorniške pisave svetega Očeta, ki spominja čitatelja na stare klasičke. Ali naj opomnimo, kako bi se dalo kaj povedati v čistejši slovenščini? Glagola »odpomoči« ne moremo odobravati, ker ga narod ne rabi in je narejen po nemškem »abthelfen«. Mi bi ne pisali »uzrok«, pač pa rabili v drugih sestavinah »u« namesto »v«. Morebiti izpregovorimo še o drugi priliki o lepi knjižici, ozirajoč se na jezik njen. Sedaj samo želimo, da bi jo Slovenci pazno čitali in jo ohranili v spominu.

»Marija sedem žalosti.« Molitvena knjiga za Marijine častilce z molitvami pri očitni službi Božji in na svetih stopnjicah. Sestavil Jan. Ev. Mauring, Mokronoški kapelan. Z dovoljenjem prečastitega knezoškofijstva ljubljanskega. — V Ljubljani. Založil in prodaja Janez Bonač. 1891. 16°. Str. 372. Cena vezani knjigi: v platno 90 kr., v usnje in marmornato obrezo 1 gld., z zlato obrezo 1 gld. 10 kr., pozlačen. platn. 1 gld. 20 kr., barvano usnje 1 gld. 30 kr., črni chagrin in rdečo obrezo 1 gld. 20 kr. Knjiga se dobiva tudi v »Katoliški Bukvarni«. — Ne nameravam podati čitateljem strokovnjaške ocene tega molitvenika, zakaj knjiga te vrste mora prebiti — rekel bi — nekako preskušnjo pred cerkveno oblastjo, predno gre med svet. Zato se nam ni treba kar nič bati, da bi bilo kaj napačnega v njej. O vrlinah pa in nedostatkih se dá soditi v vsakem delu, tako tudi tukaj, zlasti ker je gospod sestavljalec, — kolikor vemo — začetnik na tem polju. No, ta začetek se ni obnesel slabo. Res je bilo primerno sestaviti to knjižico o tej pobožnosti, katero goji cerkev s tiho ljubeznijo, kakor se sploh žalost rada zakriva. Duhovni pastirji vedó, da ima pobožni narod posebno srčno sočutje z žalostno Materjo